

spektøren bekymret sig for at faa dette Forhold rettet. Naar vi nu hørte Justitsministeren erklære — det var i alt Fald Meningen —, at han ikke tager Hensyn til, hvad Mindretal sige her i Salen, at han i alt Fald ikke bekymrer sig videre derom, ja, saa forstaa vi, hvorfor de Klager, der paa dette Omraade ere blevne fremførte, ikke ere blevne paaagtede.

Jeg tror, at det er den almindelige Opfattelse ikke alene indenfor mit Parti, men blandt mange andre, at denne Bestyrelse, de 3 Mænd, som gennem Aarene have tolereret de Forhold, der have været raadende paa „Hebron“, maa gaa deres Vej. Det er et Krav, der absolut maa stilles til en Bestyrelse af et Pige hjem, at der i denne sidder Kvinder, Mødre. Det er, synes jeg, ganske uforvarligt at overlade til 3 Mænd, der ikke have bekymret sig om Børnene, at føre Kontrol og have med Tilsynet at gøre.

Men idet jeg omtaler Bevillingen til Fru Bransholm, finder jeg Anledning til at spørge, hvordan det kan være, at Overværgeraadet har bestemt, at den lille Gudrun skulde sendes tilbage til Fru Bransholm, efter at hun var kommen bort fra „Hebron“. Da jeg for nogen Tid siden var paa „Hebron“, hvor der ikke, som under Fru Bransholm, blev nægtet mig Adgang til at tale med Børnene, men jeg fik Lov til at tale med hvem jeg vilde, uden at der fra Frøken Ravns Side var noget at mærke i Retning af, at hun følte nogen som helst Trang til at sige til Børnene, at det og det maatte de ikke sige, eller det og det skulde de svare; var der blandt de Piger, jeg talte med, den lille 11-aarige Gudrun, der, saa vidt jeg ved, som 4-aarig Pige var kommen paa „Hebron“. Jeg taler nu med den lille Gudrun, og jeg spurgte hende, hvordan hun var bleven behandlet. Jeg sagde: „Du har haft det bedre end Ellen?“ — „Nej, jeg har haft det værre, jeg har faaet Ris hver Dag“. — „Du har da ikke faaet Ris hver Dag?“ — „Der har ikke været en eneste Dag i de Aar, jeg har været paa „Hebron“, hvor jeg ikke er bleven riset. Jeg skulde med Fru Bransholm til Lyngby, men jeg bad om at blive fri, og saa slap jeg.“ Jeg sagde: „Du kom til Struer en Gang imellem og lærte at spille.“ — Ja,

det var hos Fru Agger — Moderen til Bestyrelsesmedlem Købmand Agger. — „Sig mig, Gudrun, naar du nu kom der efter at have gaaet den lange Vej, blev du saa aldrig budt noget at spise?“ — „Jo, den første Dag, men saa sagde jeg, at Fru Bransholm havde sagt, at jeg maatte ikke tage imod noget af den Spise, jeg blev budt, og siden den Tid fik jeg ikke noget.“ — „Naar du kom ind til Struer, spurgte man dig saa ikke om, hvordan du og de andre havde det paa „Hebron“?“ — „Nej.“ Jeg sagde saa — jeg havde nemlig et godt Plejehjem, lige saa godt som det, den lille Ellen har faaet i Fredericia. — „Naar Du nu kan komme i et godt Plejehjem og være som Faders og Moders egen Pige, vil du saa sætte Pris paa det?“ Ja, det vilde hun gerne.

Men saa maatte vi tale med Frøken Ravn om det. Jeg talte med Frøken Ravn, og hun sagde saa: „Det er udmærket, det vil jeg gerne; det er nemlig kedeligt, at Gudrun skal gaa her mellem de store Piger, hun er en udmærket Pige og sjælden intelligent.“ Jeg skrev til Frøken Ravn nogle Dage efter og spurgte, om Gudrun maatte komme og besøge mig nogle Dage i Ferien. Nogle Dage efter faar jeg et Brev fra Frøken Ravn om, at hun har skrevet til Overværgeraadet om, hvorledes man skal forholde sig med Gudrun. Og det svarer saa, at hun skal sendes tilbage til Fru Bransholm, idet det jo var hendes Plejebarn. Frøken Ravn siger, at hun har ikke noget imod at have Gudrun vederlagsfrit, uden at faa en rød Øre derfor, men hun synes, det er uheldigt, at hun gaar der mellem de store Piger. Overværgeraadet svarer, at man skal sende Barnet tilbage til Fru Bransholm, og nu er Barnet sendt tilbage til Fru Bransholm.

Det forekommer mig baade efter de Oplysninger, der her ere givne, og efter de Oplysninger, der foreligge i Forhørene, at være en ganske mærkelig og ufattelig Stilling, Overværgeraadet der indtager. Der er for øvrigt saa mange af dette Værgeraadets Beslutninger, der ere ufattelige. Overværgeraadet er for Resten ikke mobilt i Øjeblikket og har neppe heller været det, da man sendte Gudrun tilbage. Hr. Overretsassessor Brun er paa Rekreatjonsrejse i Syden. Tilbage er der Landstingsmand